

© 2026, Gemma Broekhuis en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering.

Informatie over kopierechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.

No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Ontwerp en opmaak: Sandra Kok
Illustraties omslag en binnenwerk: Eska

D/2026/0055/81
ISBN 978 94 6234 822 6
NUR 283
THEMA YFC, 5AL

pelckmans.be

facebook.com/pelckmans.be

instagram.com/pelckmans.be

OVERALTIJD

Gemma Broekhuis

P E L C K M A N S

INHOUD

1	EEN GOED BEGIN.....	7
2	ONVERWACHT BEZOEK	13
3	DE MISSTAP	20
4	HET BOEK	24
5	DUIZEND VRAGEN.....	29
6	DRIE DAGEN WEG	34
7	DE TEKENING	37
8	BIJ LUC THUIS	41
9	HET VERHAAL VAN LUNA.....	45
10	ZATERDAGOGHTEND	52
11	DE FIETSTOCHT	56
12	DE KLINIEK	59
13	DE SCHREEUW.....	64
14	HET BRIEFJE.....	70
15	NAAR FRANKA'S HUIS.....	76
16	EVERT	80
17	HET GEDICHT.....	85
18	VERDWENEN.....	89
19	HET PLAN.....	94
20	STIEKEM OP PAD.....	97
21	DE TOCHT DOOR HET DONKER.....	101
22	HET OPEN RAAM.....	104
23	LUNA'S KAMER	109

24	DE SCHADUW	113
25	LOOS ALARM.....	117
26	HUISARREST	120
27	WIJZE WOORDEN	123
28	ZWAAR EN KOUD.....	126
29	VERBORGEN BOEKEN	130
30	DE ZWAARTE VAN DE STEEN	135
31	OVER DE MUUR	139
32	DE ONTMOETING.....	144
33	EEN HANDIGE HERINNERING	151
34	HET SCHRIFT.....	155
35	DE WEERSPIEGELING.....	164
36	OPNIEUW OP PAD	167
37	HET SILHOUET	173
38	HET HELE VERHAAL	178
39	DE REDDINGSOPERATIE.....	183
40	X	187
41	ÉÉN KANS	192
42	DE KAART	196
43	HET ZWART	202
44	DRAAI ALLES OM.....	206
45	NOG NIET NAAR HUIS	209
46	HET RAAM	212
47	WAKKER	216
48	DE VERANDERING	220

Voor mijn drie dromertjes

HOOFDSTUK 1

EEN GOED BEGIN

ewoon normaal doen. Dat was Riks plan op zijn nieuwe school. Gewoon normaal doen en de basisschool afmaken. Als hij zijn aandacht erbij wist te houden, moest dat lukken.

Zijn gloednieuwe juf, die zich stralend had voorgesteld als juf Judith, liep naar het whiteboard en hield haar stift in de aanslag. ‘Het is alweer tijd om te starten met de spreekbeurten. Ik noem jullie namen op, dan weet Rik meteen hoe iedereen heet, en dan mag je ook zeggen waar je het over wil hebben.’

Onmiddellijk klonk er geroezemoes in het hoge klaslokaal. Rik hoorde de standaardonderwerpen voorbijkomen – de oude Grieken, voetbal, de Tweede Wereldoorlog – en probeerde zijn hoofd erbij te houden. Ze waren aanbeland bij de twee meisjes die helemaal achteraan in zijn rij zaten. En al was hij nog geen vijf minuten nieuw op deze school, toch wist hij hun namen al. Juf Judith had ze al meerdere keren

genoemd, in combinatie met de woorden 'niet kletsen'.

'Over turnen, juf', zei Evie nadat haar naam was genoemd.

'En jij, Franka?' vroeg juf Judith.

'Over stenen en kristallen.'

Rik draaide zich met een ruk om en keek tussen de andere leerlingen door naar Franka, die zich van geen kwaad bewust was. Zij kon natuurlijk niet weten dat ze net zijn onderwerp had gestolen. Het onderwerp dat hij op zijn vorige school al had gebruikt en dat thuis op zijn computer stond te wachten om gerecycled te worden. Hij probeerde iets anders te bedenken, maar zijn hoofd leek op slot te zitten. Niets kwam er in hem op. Een voor een noemden zijn klasgenoten hun onderwerp. Hij was bijna aan de beurt. Hij moest iets verzinnen.

'En Rik, waar wil jij het over hebben?'

'Eh... ik... ik wilde het eigenlijk ook over stenen en kristallen hebben', stotterde hij. Het laatste wat hij wilde was de aandacht trekken. Dat voornemen kon hij als mislukt beschouwen.

'Even kijken, dat had Franka al als onderwerp, geloof ik.' Ze ging met haar vinger langs de lijst. 'Ja, stenen en kristallen. Franka.' Ze keek naar Rik en toen naar Franka. 'Tja, wel vervelend dat je pech hebt omdat je toevallig later aan de beurt was.'

Naast hem hoorde Rik gegniffel. Het kwam van Luc, de jongen waar hij vanochtend door de juf naast was gezet. Rik begreep wel waarom die plek nog leeg was geweest. Luc was

het type waar niemand naast wilde zitten. Hij leek minstens een jaar ouder dan alle andere kinderen in de klas en zijn armen en benen waren twee keer zo breed als die van Rik. Luc had nauwelijks opgekeken toen de juf hen aan elkaar had voorgesteld. In plaats daarvan was hij stug doorgegaan met waar hij mee bezig was: een dikke bliksemschicht tekenen op zijn canvas rugzak, die al bezaaid was met doodskoppen en allerlei namen en tekens.

‘Eigenlijk hebben jullie evenveel recht op dat onderwerp.’ Juf Judith wreef in haar handen, dook naar voren en griste een mapje uit haar bureaula. Ze las een stukje en sloeg toen met een zucht het mapje weer dicht. ‘Ik denk dat Rik en Franka samen een oplossing kunnen verzinnen. Toch?’

Rik hoorde Franka iets mompelen wat klonk als een protest.

‘Bespreek het met elkaar en dan mogen jullie mij morgen laten weten wat jullie bedacht hebben.’ Juf Judith zuchtte en keek de klas rond alsof ze een berg had beklommen en op de top van het uitzicht genoot. ‘Zo, we gaan verder. Luc, waar wil jij het over doen?’

‘Star Wars, juf’, zei Luc hard. Hij keek de klas rond. Niemand durfde te lachen.

Tegen de tijd dat de bel klonk voor de korte pauze, zag de juf eruit alsof ze een week vakantie nodig had. Rik deed zo snel mogelijk zijn jas aan. Hoe sneller hij onzichtbaar werd, hoe beter.

Alle klaslokaaldeuren vlogen open en alle leerlingen bewogen zich door de lange gangen naar buiten alsof ze op een lopende band stonden. Daar waaierden ze uit en verspreidden ze zich in groepjes. Rik zette net koers naar de verste hoek van het plein, toen hij achter zich zijn naam hoorde. Hij draaide zich om. Het waren Franka en Evie.

‘Rik, toch?’ zei Franka.

Hij knikte.

‘Dus jij wilt je spreekbeurt ook over stenen doen?’ zei ze op een toon alsof ze hem uitdaagde voor een duel. Evie, die naast Franka stond, keek onrustig om zich heen. ‘Ik ga daarheen’, zei ze, en ze wees met een vaag gebaar naar een ander deel van het plein. Franka reageerde niet en Evie spurte er-
vandoor.

‘Van de juf moeten we er samen uit komen’, zei Franka en ze wierp een snelle blik op haar horloge.

Franka sprak met een accent dat Rik niet kende. Het was niet het dialect van hier, daarvoor was het te zacht. Hier knauwden ze en slikten ze halve woorden in. Bij Franka klonken alle woorden juist wat ronder en de *r* klonk heel zacht.

‘Voor de duidelijkheid,’ zei ze, ‘ik heb thuis een tijgeroog, een jade, een rozenkwarts en een kaart met heel veel kleine geslepen halfedelsteentjes erop geplakt waar alle namen bij geschreven staan. Mijn vader heeft heel veel stenen. We hebben in Australië gewoond en hij handelde daar zelfs in

bijzondere stenen, dus we hebben er ook nog superveel thuis.'

'Interessant, hoor', zei Rik zonder het te menen. 'Zullen we anders steen, papier, schaar doen? Best toepasselijk, toch?'

Franka had blijkbaar een ander plan, want haar toon werd dwingender.

'Mijn vader en ik zochten zelf stenen in de outback,' zei ze, 'en een keer heb ik een steen gevonden die een supergrote amethist bleek te zijn. Ik ben pas naar Nederland verhuisd, maar we hebben alle stenen meegenomen. En daarom,' zei ze toen hij stil bleef, 'is het echt het meest logisch dat ik mijn spreekbeurt over stenen doe. Want ik heb er heel veel en weet er heel veel van. Of heb jij soms ook een vader die in de stenen zit?'

Rik zei niets. Ondanks het feit dat het al herfst was en er een frisse wind stond, droeg Franka een korte broek en een dunne jas, alsof ze geen kou voelde. Met haar donkere ogen leek ze recht door hem heen te kijken. Met een zucht haalde ze een hand door haar bruine haar om een losse, krullende pluk achter haar oor te duwen die direct weer terugviel.

'Heb je nog wat te zeggen?' vroeg Franka ongeduldig. 'Want anders is het spreekbeurtonderwerp van mij.'

'Volgens mij zei juf Judith dat we het samen eens moesten worden. Niet dat een van ons tweeën regels mocht verzinnen om dan zomaar te beslissen dat hij...'

'Zij', onderbrak Franka hem.

‘Dat hij óf zij,’ zei Rik nadrukkelijk, ‘het onderwerp mag claimen.’

‘Wat stel jij dan voor, jij komt nergens mee’, zei Franka.

‘Ik stelde voor om steen, papier, schaar te doen. Dat is eerlijk.’

‘Hoezo is dat eerlijk?’ zei Franka verontwaardigd. ‘Dat is een soort gokken.’

‘Prima, dan stel ik voor dat ik het onderwerp mag hebben’, zei Rik.

Franka maakte een verontwaardigd geluid. ‘Echt niet, hoezo?’

‘Gewoon, omdat ik het wil. Zelfde als jij, maar dan zonder allemaal gekke argumenten.’

‘Gekke argumenten? Ik kom tenminste nog met argumenten, jij komt met niets.’

‘Ik zeg precies hoe het is, namelijk dat ik het graag wil. Net als jij’, zei Rik.

‘Dat is toch niet...’

Franka werd onderbroken door de bel, die hard klonk. Ze gromde en balde haar vuisten. ‘En nu dan?’

‘Je kunt natuurlijk altijd tegen de juf zeggen dat ik het onderwerp mag hebben’, opperde Rik.

‘Vergeet het maar’, zei Franka, en ze liep langs hem heen het gebouw in.

HOOFDSTUK 2

ONVERWACHT BEZOEK

e rest van de schooldag kroop voorbij. Rik telde de minuten tot de laatste bel. In een rechte lijn liep hij van school naar zijn nieuwe huis. Het huis waar de dozen nog onuitgepakt in alle kamers stonden nadat ze er een week geleden ingetrokken waren. Zijn moeder was in de keuken, waar een zoete limonadegeur hing van de vorige bewoners. Ze was met haar rug naar hem toe in een verhuisdoos aan het rommelen.

‘Waar heb ik toch die schaar gelaten?’ mompelde ze zonder zich om te draaien.

Rik deed een stap de hal in en pakte de schaar van het gangkastje.

‘Hier’, zei hij.

Zijn moeder draaide zich naar hem om. ‘Dank je’, zei ze. ‘Hoe was het?’

Rik probeerde niet door zijn neus te ademen. Niet dat hij

de limonadegeur vies vond, maar het leidde hem af. Voor hij het wist, zat hij met zijn hoofd ergens anders, in een droom over een ander gezin dat in deze keuken limonade had gedronken en taart had gegeten. Alles in het huis voelde nog vreemd en niet van hen. De tuin die overwoekerd was door klimop, de rommel in het tuinhuisje, de kleuren groen op de muren in de woonkamer. Allemaal keuzes die Riks ouders zelf niet zouden hebben gemaakt. Ze hadden geen tijd gehad om het huis opnieuw te schilderen voordat ze erin trokken, maar de komende maanden zou alles vast veranderen en strak worden getrokken. Netjes, keurig, met nieuw tapijt en witte muren. Zelfs de muur op zijn kamer zou misschien wit worden geschilderd. Hij kende zijn ouders, opgeruimd en netjes. Dat was hoe ze het wilden, hun huis en hun zoon.

‘Wat wil je weten?’ Rik leunde tegen de muur, klaar om naar zijn kamer te vertrekken zodra dat kon.

‘Hoe het gaat. Hoe je eerste dag was. Of je je gedraagt. Of je vrienden hebt gemaakt. Of het op deze school wel zal lukken.’ Ze sprak iedere zin uit alsof ze het voor de tiende keer zei.

‘Prima, best, ja, nee, wie weet’, antwoordde Rik.

‘Heel grappig’, zei zijn moeder droog.

De deurbel klonk. Zijn moeder keek Rik vragend aan, alsof hij wist wie er voor de deur stond. Hij keek net zo vragend terug, waarop ze met een zucht de schaar neerlegde en naar de voordeur liep. Rik wachtte geen seconde, spurtte

de trap op naar zijn kamer en sloot de deur achter zich. Eindelijk alleen.

Hij schrok op van een geluid. Het voelde als wakker schrikken, terwijl hij niet in slaap was gevallen. Had er iemand op zijn kamerdeur geklopt? Het kon zijn moeder zijn. Ze klopte tegenwoordig, maar meestal opende ze binnen twee tellen zijn deur zonder een antwoord af te wachten. Snel kwam hij van zijn bed af. De deur bewoog niet. Misschien had hij het gedroomd?

‘Wat doe jij hier?’ vroeg hij verbaasd nadat hij de deur had geopend. Voor hem stond Franka.

‘Dat duurde lang, ik heb drie keer geklopt’, zei ze.

‘Wat doe je hier?’ vroeg Rik opnieuw. ‘Hoe weet je waar ik woon?’

‘Ik ben je gevolgd’, zei Franka, alsof dat heel normaal was. ‘Dat kan ik heel goed.’ Er klonk trots in haar stem. ‘Waar ik vandaan kom, is het heel belangrijk om dat goed te kunnen. Spoorzoeken en zo.’

Rik was sprakeloos. Misschien was Franka wel de vreemdste klasgenoot die hij tot nu toe had gehad. Sowieso was ze de eerste in heel lange tijd die bij hem thuis was. Hij vroeg zich af wat zijn moeder had gedacht toen ze de voordeur had geopend en Franka daar had zien staan. Zou ze blij zijn dat er een klasgenoot bij hem langskwam?

‘We wonen binnen de bebouwde kom, ik denk niet dat

spoorzoeken hier heel erg belangrijk is', zei Rik.

Franka sloot even haar ogen en legde haar handen op haar borst alsof ze een gedicht ging voordragen dat ze uit haar hoofd had geleerd. 'Luister, misschien ben ik een beetje dwingend geweest.'

'Een beetje', zei Rik.

'We moeten hier samen uit zien te komen. Ik heb geen zin in een onvoldoende. Ik heb plannen in dit leven. En daar passen geen onvoldoendes bij. Dus.'

'Dus wat?' Rik stond nog steeds in de deuropening met zijn hand op de deurklink.

'Gewoon. Ik ben helemaal naar je toe gekomen...'

'Door me te achtervolgen als een soort stalker...' onderbrak Rik haar.

'Ik doe moeite om je op te zoeken om ons probleem op te lossen. Ik heb jou nog niets zien doen om te helpen.'

'Bedoel je dat je in staat bent om te luisteren naar anderen?'

Franka keek hem aan, iets in haar blik verschoof. 'Mag ik in ieder geval even binnenkomen?'

Rik kon zo snel geen goede smoes verzinnen. Hij deed dus een stap naar achteren en strekte zijn arm uit. 'Treed binnen, stalker.'

'Heel grappig', zei Franka terwijl ze langs hem heen zijn kamer binnenging.

Rik liep naar zijn bed en trok het dekbed recht, verzamelde in één snelle beweging wat boeken en papieren die rond-

slingerden en legde ze op een stapel op zijn bureau. 'Ik ben nog steeds voor steen, papier, schaar', zei hij terwijl hij een hoopje kleren in zijn kast gooide. Er kwam geen reactie. Hij draaide zich om. Was Franka misschien weer weggegaan?

Midden in de kamer stond ze, starend naar zijn muur. Ze stond zo stil dat Rik twijfelde of ze nog wel ademde. Rik dacht terug aan de eerste keer dat hij zijn nieuwe kamer was binnengekomen, ruim een week geleden. In alles was het een heel gewone kamer: raam, kledingkast, vloerbedekking. Maar dan die muur. Zijn ouders hadden er nauwelijks op gelet, maar op Rik had de muur toen hetzelfde effect als nu op Franka. Diep in zijn borst voelde hij een enorme opluchting. Hij was dus niet de enige die zo reageerde.

'Franka? Hallo?'

'Wat...' Ze schraapte haar keel. 'Wat is dit?'

'Een muur', zei Rik.

Franka keek hem niet aan en negeerde zijn sarcasme. 'Die afbeelding, waar komt die vandaan?'

'Het was al zo toen we hier kwamen wonen', antwoordde Rik. Hij liep naar zijn bed en ging op het voeteneind zitten. 'De vorige bewoners moeten het zo hebben achtergelaten', zei hij.

Samen keken ze naar de muur. Franka, die de muur voor het eerst zag, en Rik, die de afgelopen dagen al uren onafgebroken naar de schildering had gekeken. Elke ochtend zag hij iets anders. Alsof de schildering veranderde tijdens de

nacht, alsof er leven in zat. Al kon hij nooit precies de vinger leggen op wat er anders was. Hij keek naar de kleuren, de golven van donkerpaars, lila en wit in de rechterbovenhoek, waar kleine lichtpuntjes in glinsterden, als sterren die zo ver weg stonden dat ze leken te bewegen. Het blauw met gouden middengedeelte dat hem deed denken aan de binnenkant van een amethyst en de turquoise golven erboven die overliepen in een wolk van roze en oranje, als een suikerspin en de binnenzijde van een honingraat.

Franka deed een stap naar voren en stak haar hand uit, voorzichtig, alsof ze bang was dat die opgeslokt zou worden. ‘Het is geen behang’, zei ze, en ze streek voorzichtig over een gedeelte waar vegen van groen en blauw met elkaar leken te dansen rond een gouden kern. Ze trok haar hand terug. ‘Het voelt... anders. Niet als een muur. Meer als, als iets kouds, als ijs.’

‘Het is geschilderd volgens mij.’ Rik raakte de muur niet aan. Hij wist niet waarom, maar de muur aanraken kostte hem moeite. Zijn hoofd werd dan licht en het was alsof hij zijn lichaam niet meer voelde. Franka deed een stap naar achteren en bekeek de muur van links naar rechts en van boven tot onder. ‘Het lijkt er precies op’, zei ze zacht. ‘Hoe is dat mogelijk?’

Beneden klonk het geluid van de voordeur die openging en voetstappen in de hal. Ze hoorden gerommel in de keuken. Kastdeurtjes en lades gingen open en dicht en de

koelkastdeur werd een stuk of drie keer geopend en weer gesloten. Franka keek op haar horloge en schrok. ‘*Darn*, ik had allang naar huis moeten. Morgen neem ik het mee naar school.’

‘Wat?’ zei Rik.

‘Het boek’, zei Franka gehaast. ‘Ik moet rennen!’

Ze stoof de trap af. Rik hoorde haar kort stoppen in de keuken om dag te zeggen tegen zijn moeder en een tel later hoorde hij de voordeur dichtslaan. Rik, die achter haar aan de trap afgelopen was, liep naar het raam van de woonkamer. Hij keek Franka na terwijl ze over de stoep rende en bij het kruispunt met de stoplichten naar rechts schoot, uit het zicht. Welk boek? dacht hij.

DE MISSTAP

p de valrik, reep. Och, ik bedoel natuurlijk: op de valreep, Rik.’ Juf Judith lachte met een knorrend geluid en reikte achter zijn rug langs om de deur van het klaslokaal dicht te trekken. Rik had die ochtend gewacht op het schoolplein, maar hij had Franka niet gezien. Daar klonk de tweede bel al. Vlak voordat de deur dichtging, stak Franka haar hoofd om de deur. ‘Sorry dat ik te laat ben’, zei ze gehaast.

Met grote passen liep ze langs Rik zonder op of om te kijken. Ze schoof op haar stoel en rommelde in haar la alsof ze iets aan het zoeken was. Evie, die druk in gesprek was met een meisje in de andere rij, draaide zich naar Franka om en zei iets tegen haar. Toen Franka niet reageerde, haalde Evie haar schouders op en stortte zich weer op haar andere klasgenoot met veel gelach en drukke gebaren.

Langzaam liep Rik naar zijn eigen tafel terwijl hij naar

haar keek. Hij liep langs het bureau van Luc en trapte ergens op. Het voelde niet als de vloer van het klaslokaal. Het voelde als een zacht balletje, of een drol, of een... banaan. Rik keek geschrokken naar beneden. Hij stond op de met tags bekladderde canvas tas van Luc. Heel langzaam trok hij zijn voet omhoog. Luc zat in opperste concentratie over zijn schrift gebogen, krassend met een zwarte marker. Tot nu toe bemoeiden hij en Luc zich niet met elkaar, maar een platgestampte banaan in zijn tas zou dat waarschijnlijk veranderen. Luc was het type dat de resten van die banaan zonder aarzelen in Riks nek zou smeren. Rik ging aan zijn bureau zitten. Met bonkend hart keek hij naar de klok. Over anderhalf uur was de fruitpauze.

‘Jullie mogen allemaal je schriften opbergen en je fruit pakken.’ Juf Judith had er die ochtend een heel blok reken-sommen en begrijpend lezen doorheen gejaagd. Het gesteun en gezucht dat in de klas had geklonken, veranderde in geritsel en gekletter van tassen en broodtrommels die open werden gemaakt. Rik liet zich naar links zakken om zijn tas te pakken. Tegelijkertijd boog hij zich in een gekke bocht zodat hij onder de tafel door stiekem naar Luc kon kijken.

Hij zag hoe Luc zijn tas op zijn schoot trok, de grote flap aan de voorzijde opensloeg en zijn hand in de tas stak. Rik sloot zijn ogen en bereidde zich voor op een klont platgetrapte banaan in zijn nek. Koud en plakkerig. Het grootste deel

zou hij weg kunnen krijgen met papieren handdoekjes, hij zou zijn hoofd onder de kraan kunnen steken. Maar er zouden stukken in zijn kleding en haar blijven zitten. En dat zou zijn moeder zien. En zij zou het aan zijn vader vertellen. Weer gedoe, weer teleurstelling.

Rik zette zich schrap, kneep zijn ogen nog steviger dicht, en wachtte. Hij wachtte nog wat langer. Nu zou Luc toch wel zijn bananenpuree moeten hebben ontdekt. Voorzichtig opende Rik een oog. Luc zat rechtop te tekenen. Alsof er niets aan de hand was. Misschien was het toch gewoon een stressballetje geweest dat hij had gevoeld. Tegen de tijd dat de bel ging en hij zich weer door de stroom scholieren naar het plein liet meevoeren, durfde hij te geloven dat hij niets te vrezen had.

‘Ik heb het meegenomen.’

Rik knipperde en keek om zich heen. Voor hem stond Franka met een plastic tas in haar handen. Het duurde even voordat hij beseftte waar hij was: in de verste hoek van het schoolplein, zittend op een laag muurtje. En natuurlijk weer wegdromend, ook al had hij zich nog zo voorgenomen daarmee op te houden. Hij keek Franka aan en probeerde te doen alsof hij begreep wat ze bedoelde, wat niet zo was. Blijkbaar was dat ook aan hem te zien.

‘Joehoe, het boek’, zei Franka, en ze tilde de tas omhoog, waar zo te zien iets zwaars en groots in zat.